



Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. gruodžio 12 d.*

„Apeliacinis skundas – Viešoji tarnyba – Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatai ir kitų Europos Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygos – Laikinieji tarnautojai – Drausminė procedūra – Administracinis tyrimas – „Plagiato“ sąvoka – Paskyrimų tarnybos paskirtas tyrėjas, su kuriuo ją sieja verslo santykiai – Interesų konfliktas – Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 1 dalis – Objektyvus nešališkumas – 17a straipsnis – Valstybės tarnautojų saviraiškos laisvė – 11, 12 ir 21 straipsniai – Pagarba lojalumo ir nešališkumo principams“

Byloje C-680/22 P

dėl 2022 m. lapkričio 4 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

DD, atstovaujamas *Rechtsanwältin* N. Lorenz,

apeliantas,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Sąjungos pagrindinių teisių agentūrai (FRA), iš pradžių atstovaujamai M. O’Flaherty, vėliau S. Rautio, padedamai *Rechtsanwalt* B. Wägenbaur,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kuri sudaro penktosios kolegijos pirmininko pareigas einantis ketvirtosios kolegijos pirmininkas I. Jarukaitis, teisėjai E. Regan ir Z. Csehi (pranešėjas),

generalinis advokatas P. Pikamäe,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2023 m. gruodžio 7 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: anglų.

Sprendimą

- 1 Apeliaciniame skunde DD prašo panaikinti 2022 m. rugsėjo 7 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *DD / FRA* (T-470/20, EU:T:2022:511; toliau – skundžiamas sprendimas); juo šis teismas atmetė jo ieškinį, kuriame jis prašė, pirma, panaikinti 2019 m. lapkričio 12 d. Europos Sąjungos pagrindinių teisių agentūros (toliau – FRA) sprendimą skirti jam drausminę nuobaudą – nušalinimą nuo pareigų (toliau – sprendimas nušalinti nuo pareigų) ir 2020 m. balandžio 15 d. sprendimą atmesti skundą dėl sprendimo nušalinti nuo pareigų (toliau – sprendimas atmesti skundą) ir, antra, atlyginti turtinę bei neturtinę žalą, kurią jis teigė patyręs.

Teisinis pagrindas

- 2 Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) 11 straipsnio pirmoje pastraipoje numatyta:

„Pareigūnas atlieka savo pareigas ir vykdo veiklą vadovaudamasis tik [Europos] Sąjungos interesais. Jis nesiekia gauti ir nepriima jokios vyriausybės, institucijos, organizacijos ar jo institucijoje nedarbančio asmens nurodymų. Patikėtas pareigas jis atlieka objektyviai, nešališkai ir laikydamasis pareigos būti lojalus Sąjungai.“

- 3 Pareigūnų tarnybos nuostatų 12 straipsnyje numatyta:

„Pareigūnas susilaiko nuo bet kokių veiksmų ar elgesio, kurie gali daryti žalą jo užimamam postui.“

- 4 Pareigūnų tarnybos nuostatų 17a straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Pareigūnas turi teisę laisvai reikšti savo mintis ir įsitikinimus, tinkamai laikydamasis lojalumo ir nešališkumo principų.“

- 5 Pareigūnų tarnybos nuostatų 21 straipsnyje nurodyta:

„Bet kurio rango pareigūnas padeda ir teikia pasiūlymus savo viršininkams; jis yra atsakingas už savo pareigų vykdymą.

Už bet kurį tarnybos padalinį atsakingas pareigūnas savo viršininkams atsako už jam suteiktų įgaliojimų ir už nurodymų, kurias jis paskyrė [kuriuos jis davė], atlikimą. Jo pavaldinių atsakomybė jokia būdu jo neatleidžia nuo jo paties atsakomybės.“

- 6 Pareigūnų tarnybos nuostatų VI antraštinė dalis pavadinta „Drausminės priemonės“. Toje VI antraštinėje dalyje esantis 86 straipsnis suformuluotas taip:

„1. Pareigūnui arba buvusiam pareigūnui, tyčia ar dėl aplaidumo nesilaikiusiam pagal šiuos Tarnybos nuostatus kylančių įsipareigojimų, gali būti taikoma drausminė nuobauda.

2. Jeigu [p]askyrimų tarnyba arba Europos kovos su sukčiavimu tarnyba [OLAF] sužino faktų apie 1 dalyje minėtą įsipareigojimų nesilaikymą, jie [jos] gali pradėti administracinį tyrimą, kad patikrintų, ar įsipareigojimų nebuvo laikomasi.

3. Drausminės taisyklės, tvarka ir priemonės bei administracinio tyrimo taisyklės ir tvarka nustatytos IX priede.“

7 Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo „Drausminė procedūra“ 1 straipsnyje numatyta:

„1. Kai OLAF atliekamas tyrimas nustato, kad institucijos pareigūnas ar buvęs pareigūnas gali būti asmeniškai įtrauktas, tas asmuo skubiai apie tai informuojamas, jeigu tai nekenkia tyrimui. Bet kokių atveju, baigus tyrimą negalima daryti išvadų, kuriose pareigūnas būtų įvardijamas, jeigu tam pareigūnui nebuvo sudaryta galimybė paaiškinti su juo susijusių faktų. Išvadose daroma nuoroda į tokius paaiškinimus.

2. Tais atvejais, kai tyrimo tikslais būtinas visiškas slaptumas ir reikia atlikti tyrimo procedūras, priklausančias šalies teismų institucijai, įpareigojimo iškviesti pareigūną pasiaiškinti vykdymas, [p]askyrimų tarnybai sutikus, gali būti atidėtas. Tokiais atvejais jokia drausminė procedūra negali būti pradėta, kol pareigūnui [nesuteikiama] galimybė paaiškinti aplinkybes.

3. Jeigu po OLAF tyrimo pareigūnui, kuriam buvo pateikti įtarimai, negalima iškelti jokios bylos, OLAF direktoriaus sprendimu toks tyrimas baigiamas nesiimant jokių tolesnių veiksmų, OLAF direktorius apie tai raštu informuoja pareigūną. Pareigūnas gali pareikalauti, kad šis sprendimas būtų įtrauktas į jo asmens bylą.“

8 Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo 2 straipsnyje nurodyta:

„1. Šio priedo 1 straipsnyje nustatytos taisyklės, padarius būtinų pakeitimų, taikomos kitiems administraciniam tyrimams, kuriuos atlieka [p]askyrimų tarnyba.

2. Baigusi tyrimą [p]askyrimų tarnyba informuoja atitinkamą asmenį ir praneša jam tyrimų ataskaitos išvadas bei, gavusi atitinkamą prašymą ir laikydamasi trečiųjų šalių teisėtų interesų apsaugos reikalavimų, perduoda visus dokumentus, tiesiogiai susijusius su jam iškeltais kaltinimais.

<...>“

9 Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo 3 straipsnis suformuluotas taip:

„Remdamasi tyrim[o] ataskaita, informavusi atitinkamą pareigūną apie visus bylose surinktus įrodymus ir išklausiusi to pareigūno, [p]askyrimų tarnyba gali:

- a) nuspręsti, kad nėra pagrindo pareigūnui kelti kokią nors bylą, tokiu atveju pareigūnas apie tai informuojamas raštu; arba
- b) nuspręsti, net jeigu įsipareigojimui ir buvo ar greičiausiai buvo pažeisti, kad nebus imtasi jokių drausminių priemonių ir, jei reikia, pareigūnui nusiųsti įspėjimą; arba
- c) jeigu įsipareigojimui pažeidžiami, kaip apibrėžta [Pareigūnų tarnybos nuostatų] 86 straipsnyje:
 - i) nuspręsti pradėti drausminę procedūrą, numatytą šio priedo 4 skirsnyje, arba
 - ii) nuspręsti pradėti drausminę procedūrą drausmės komisijoje.“

10 Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo 22 straipsnyje nurodyta:

„1. Išklausiusi pareigūną, [p]askyrimų tarnyba priima sprendimą taip, kaip nustatyta šio priedo 9 ir 10 straipsniuose, per du mėnesius nuo komisijos išvados gavimo. Turi būti nurodytos tokio sprendimo priežastys.

2. Jeigu [p]askyrimų tarnyba nusprendžia baigti bylą nepaskirdama jokios drausminės nuobaudos, apie tai ji nedelsdama informuoja suinteresuotą pareigūną. Suinteresuotas pareigūnas gali paprašyti, kad šis sprendimas būtų įtrauktas į jo asmens bylą.“

Bylos aplinkybės

11 Ginčo aplinkybės išdėstytos skundžiamo sprendimo 2–36 punktuose:

- „2 2000 m. rugpjūčio 1 d. ieškovas buvo vienos Sąjungos įstaigos – Europos rasizmo ir ksenofobijos kontrolės centro (toliau – EUMC), dabar FRA – sudaryti tarnybos sutartis įgalios tarnybos (toliau – STSIT) įdarbintas laikinuoju tarnautoju pagal Kitų Europos Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygų (toliau – KTIS) 2 straipsnio a punktą. Iš pradžių jis buvo įdarbintas pagal terminuotą sutartį, o nuo 2006 m. gruodžio 16 d. su juo buvo sudaryta neterminuota sutartis.
- 3 2013 m. birželio 13 d. raštu tuometinis FRA direktorius informavo ieškovą apie savo sprendimą nutraukti jo darbo sutartį.
- 4 2015 m. spalio 8 d. Sprendimu *DD / FRA* (F-106/13 ir F-25/14, [toliau – Sprendimas dėl panaikinimo] EU:F:2015:118) Tarnautojų teismas panaikino sprendimą nutraukti darbo sutartį, nes prieš priimdamas šį sprendimą FRA direktorius aiškiai nepranešė ieškovui apie tai, kad dėl įvairių incidentų svarstė galimybę nutraukti jo darbo sutartį, taip pat nepasiūlė pateikti pastabų šiuo klausimu.
- 5 2016 m. vasario 29 d. FRA, vadovaujama naujo direktoriaus, vykdydama [Sprendimą dėl panaikinimo] grąžino ieškovą į pareigas.
- 6 Tą pačią dieną elektroniniu laišku ieškovo departamento vadovas paprašė apelianto ne vėliau kaip iki 2016 m. kovo 18 d. parengti 15–20 puslapių vidinį pranešimą apie tarptautinio ir ES lygmens žmogaus teisių standartus ir jurisprudenciją, susijusią su minties, sąžinės ir religijos laisve.
- 7 2016 m. kovo 18 d. elektroniniu laišku apeliantas savo departamento vadovui nusiuntė 31 puslapio dokumentą, apibūdintą kaip „pirminis pranešimo apie religijos laisvę projektas“ ir pavadintą „Vidinis informacinis pranešimas apie galimus svarbius FRA projektus, susijusius su minties laisve“ (toliau – aptariamas pranešimas).
- 8 2016 m. balandžio mėn. pradžioje aptariamas pranešimas buvo įregistruotas FRA dokumentų valdymo sistemoje (toliau – DVS), prie kurios galėjo prisijungti visi ieškovo kolegos.
- 9 2016 m. balandžio 7 d. ieškovo departamento vadovas informavo apeliantą, kad perdavė aptariamą pranešimą FRA direktoriui, ir pasiūlė jam nusiųsti vienam iš savo kolegų nuorodą į šį FRA dokumentų valdymo sistemoje užregistruotą dokumentą, kad galėtų susipažinti su juo ir jame išdėstyta analize.
- 10 2017 m. spalio 16 d. elektroniniu laišku apelianto departamento vadovas paprašė peržiūrėti aptariamą pranešimą ir išplėsti religijos laisvei skirtą analizę Sąjungos požiūriu, atsižvelgiant į galimą paskelbimą.

- 11 Be to, 2017 m. lapkričio 7 d. ieškovas pateikė vidaus skundą dėl savo 2016 m. vertinimo ataskaitos, teigdamas, kad jo efektyvumo, gebėjimų ir elgesio vertinimas turėjo būti „labai geras“, o ne „patenkinamas“. Šiomis aplinkybėmis dėl aptariamo pranešimo ieškovas, viena vertus, nurodė, kad tenka apgailestauti dėl to, kad nors per vertinimo pokalbį jo departamento vadovas, kaip vertintojas, patvirtino, kad pranešimas yra labai naudingas ir juo buvo pasiektas tikslas, paskesnėse savo pastabose jį sukritikavo. Kita vertus, ieškovas teigė, kad vertintojo pastabos dėl to, jog aptariamą pranešimą didžiąja dalimi sudarė nuorodos į jurisprudenciją, yra netikslios, nes pranešime taip pat buvo pateikta teisinė, koncepcinė ir politinė analizė.
- 12 2017 m. gruodžio 1 d. ieškovas pateikė peržiūrėtą aptariamo pranešimo versiją.
- 13 2017 m. gruodžio 5 d. FRA direktorius atmetė vidaus skundą dėl 2016 m. vertinimo ataskaitos. Ta proga FRA direktorius nurodė, kad buvo informuotas apie tai, jog ginčijamas pranešimas didžiąja dalimi yra tiesioginė kelių šaltinių, visų pirma Europos Tarybos dokumentų, kurie nebuvo nurodyti šiame pranešime, kopija, ir kad ieškovas nepranešė savo departamento vadovui apie šią faktinę aplinkybę ir leido jam manyti, kad šis pranešimas yra jo paties darbo rezultatas.
- 14 2018 m. vasario 9 d. FRA direktorius kreipėsi į [OLAF] dėl galimybės pradėti administracinį tyrimą dėl ieškovo elgesio.
- 15 2018 m. kovo 20 d. OLAF nusprendė nepradėti tyrimo, nes nebuvo „pakankamai įrodymų, kad būtų sukčiavimo, korupcijos ar kitų neteisėtų veiksmų“.
- 16 2018 m. kovo 23 d. FRA direktorius pradėjo administracinį tyrimą dėl ieškovo veiksmų, susijusių su aptariamu pranešimu (toliau – sprendimas pradėti tyrimą). Paskirtasis tyrėjas [(toliau – tyrėjas)] nurodė, kad interesų konflikto nėra. Šiuo tyrimu siekta nustatyti, pirma, koku konkrečiai mastu ieškovas aptariamą pranešimą pateikė kaip savo darbo rezultatą, kuriame buvo pateiktos ištraukos iš su FRA nesusijusių dokumentų, kurie nei buvo cituojami, nei į juos pateiktos nuorodos; antra, kuriems iš šių dokumentų galbūt taikomos autorių teisės; trečia, ar yra kitų ieškovui dirbant FRA parengtų minties, sąžinės ir religijos laisvės srities dokumentų, kurie atitiktų minėtas dvi sąlygas, ir, ketvirta, prireikus, ar buvo pažeisti Pareigūnų tarnybos nuostatai arba intelektinės nuosavybės teisės.
- 17 2018 m. balandžio 23 ir 24 d. tyrėjas apklausė septynis liudytojus ir ieškovą, šis pateikė tyrėjui rašytines pastabas.
- 18 2018 m. birželio 17 d. tyrėjas išsiuntė ieškovui savo preliminarias išvadas.
- 19 2018 m. liepos 2 d. ieškovas pateikė pastabas dėl tyrėjo preliminarinių išvadų.
- 20 2018 m. liepos 23 d. tyrėjas pateikė galutinę ataskaitą (toliau – tyrimo ataskaita) su išvada, jog ieškovas nesilaikė Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsnių, taip pat neįvykdė lojalumo ir bendradarbiavimo pareigų. Tyrėjas iš esmės pažymėjo, kad, pirma, kito asmens darbo kopijavimas ir naudojimas nepateikiant nuorodų į jį, taip pat jo pateikimas kaip savo yra tam tikra apgaulės, nesąžiningumo ir neteisėto pasisavinimo forma, prieštaraujanti ne tik Pareigūnų tarnybos nuostatų 12 straipsniui, bet ir beveik visoms moralės normoms; antra, ieškovas sąmoningai suklaidino savo departamento darbuotojus ir nusiėmė svarbią informaciją, taip pažeisdamas Pareigūnų tarnybos nuostatų 11 ir 12 straipsnius; trečia, tai, kad ieškovas aptariamą pranešimą, kurio didžioji dalis buvo nukopijuota, rengė tris savaites, yra

dar vienas, nors ir nedidelis, Pareigūnų tarnybos nuostatų 12 straipsnio pažeidimas; ketvirta, aptariamo pranešimo nurodymas kaip pasiekimo per 2016 m. įvertinimą buvo klaidinantis ir taip pat pažeidžiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 12 straipsnį; penkta, naudojant medžiagą, kuriai taikoma autorių teisių apsauga, prieš tai neinformavus autoriaus, t. y. Europos Tarybos, taip pat buvo pažeistas Pareigūnų tarnybos nuostatų 12 straipsnis; šešta, ieškovas elgėsi klaidinančiai ir (arba) nesąžiningai, todėl neveikė vien Sąjungos interesų labui, taip pažeisdamas Pareigūnų tarnybos nuostatų 11 straipsnį ir lojalumo pareigą, ir, septinta, kitų autorių kūrinius panaudojant be nuorodos į juos ir neinformuojant savo vadovų buvo pažeistas Pareigūnų tarnybos nuostatų 21 straipsnis ir ieškovo pareiga bendradarbiauti.

- 21 2018 m. spalio 15 d. ieškovas buvo išklaustas FRA direktoriaus pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo 3 straipsnį ir vėliau tą pačią dieną pateikė rašytinį pareiškimą.
- 22 2018 m. spalio 23 d. sprendimu FRA direktorius inicijavo ieškovui drausminę procedūrą drausmės komisijoje (toliau – sprendimas pradėti drausminę procedūrą). Apie šį sprendimą ieškovui pranešta 2018 m. lapkričio 7 d.
- 23 2019 m. vasario 26 d. FRA direktoriaus sprendimu buvo sudaryta drausmės komisija.
- 24 2019 m. vasario 27 d. FRA direktorius pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo 12 straipsnį parengė ataskaitą drausmės komisijai (toliau – FRA direktoriaus ataskaita).
- 25 2019 m. kovo 21 d. ieškovas pateikė drausmės komisijos pirmininkui atsiliepimą į ataskaitą.
- 26 2019 m. kovo 22 d. ieškovas buvo išklaustas drausmės komisijoje.
- 27 2019 m. gegužės 7 d. drausmės komisija, vadovaudamasi Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo 18 straipsniu, pateikė pagrįstą išvadą; joje pripažino pagrįstais kaltinimus dėl elgesio, kuriuo ieškovas pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsniuose nustatytas pareigas, t. y. dėl to, kad jis kitų asmenų tekstą pateikė kaip savo darbą, nenurodydamas šaltinių. Drausmės komisija rekomendavo ieškovą pažeminti dviem lygiais, t. y. iki AD 7 lygio. Ji nenurodė jokių lengvinančių aplinkybių.
- 28 Drausmės komisija iš esmės pažymėjo, kad, pirma, ieškovas veikė atsižvelgdamas ne tik į Sąjungos, bet ir į savo interesus, nes siekė, kad būtų įvertintas už tekstą, kurio autorius jis nebuvo; antra, jis nesiėlgė taip atsakingai, kaip tikimasi iš FRA tarnautojo; trečia, jo veiksmai galėjo pakenkti FRA reputacijai ir, ketvirta, pateikdamas kitų asmenų darbą kaip savo jis nepadėjo savo aukštesniesiems vadovams ir net veikė prieš juos.
- 29 Drausmės komisija nustatė, kad ieškovas pažeidė, pirma, Pareigūnų tarnybos nuostatų 11 straipsnį, sąmoningai pateikdamas nukopijuotą darbą kaip savo; antra, Pareigūnų tarnybos nuostatų 12 straipsnį, nes svetimo darbo pateikimas kaip savo galėjo turėti neigiamos įtakos ieškovo reputacijai; ir, trečia, Pareigūnų tarnybos nuostatų 21 straipsnį, nes ieškovas neatliko jam pavestų užduočių, bet pateikė kitų asmenų darbą kaip savo ir kilo rizika, kad aptariamas pranešimas ar jo ištraukos bus įtrauktos į vieną ar kelis FRA paskelbtus dokumentus, o tai galėjo pakenkti pačios FRA reputacijai.

- 30 2019 m. liepos 11 d. ieškovas buvo išklaustas FRA direktoriaus (toliau – 2019 m. liepos 11 d. apklausa) pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo 22 straipsnį ir pateikė rašytinį pareiškimą.
- 31 2019 m. spalio 11 d. ieškovas gavo 2019 m. spalio 10 d. direktoriaus raštą, jame direktorius išreiškė savo ketinimą skirti jam nuobaudą – nušalinimą nuo pareigų – ir paragino per dešimt darbo dienų raštu pateikti savo pastabas šiuo klausimu.
- 32 2019 m. spalio 24 d. ieškovas išsiuntė savo pastabas FRA direktoriui.
- 33 2019 m. lapkričio 12 d. FRA direktorius, kaip STSIT, priėmė sprendimą nušalinti nuo pareigų, šis įsigaliojo 2019 m. lapkričio 15 d. Tame sprendime FRA direktorius pritarė drausmės komisijos išvadoms, išskyrus siūlomą nuobaudą, nes manė, kad pareigų pažeminimas nepakankamai atspindi Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsniuose numatytų profesinių pareigų pažeidimų sunkumą. FRA direktorius konkrečiai atkreipė dėmesį į tai, kad drausmės komisija nenurodė lengvinančių aplinkybių, bet nurodė sunkinančias aplinkybes, t. y. kad ieškovo elgesys buvo tyčinis, kad jis bandė pelnyti asmeninį pripažinimą už darbą, kuris yra plagiatas, kad nepripažino savo pažeidimo sunkumo ir kad kilo realus pavojus pakenkti FRA reputacijai; kita vertus, buvo smarkiai suabejota pasitikėjimo ryšiu.
- 34 Be to, FRA direktorius išreiškė nuomonę, kad drausmės komisija nepakankamai atsižvelgė į Pareigūnų tarnybos nuostatų pažeidimų sunkumą, kiek tai susiję, pirma, su ieškovo elgesiu, kurį FRA direktorius įvertino kaip „sunkiausią pažeidimą“, ir, antra, su tokio elgesio pasekmėmis FRA reputacijai, nes, kaip jis manė, ieškovas, veikdamas vienas, per ilgą laiką sąmoningai sukėlė didelį pavojų pakenkti šiai reputacijai. FRA direktorius sutiko su drausmės komisijos išvada, kad buvo smarkiai suabejota pasitikėjimo ryšiu, tačiau laikėsi požiūrio, kad šis ryšys buvo negrįžtamai nutrauktas ir kad dėl to pareigų pažeminimas nėra tinkama sankcija.
- 35 2019 m. gruodžio 16 d. ieškovas pateikė skundą dėl sprendimo nušalinti nuo pareigų.
- 36 2020 m. balandžio 15 d. FRA direktorius priėmė sprendimą [atmesti skundą].“

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

- 12 2020 m. liepos 23 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo apelianto ieškinį, nurodytą šio sprendimo 1 punkte.
- 13 Savo ieškiniu apeliantas Bendrojo Teismo prašė, pirma, panaikinti sprendimą nušalinti nuo pareigų, antra, prireikus panaikinti sprendimą atmesti skundą, trečia, atlyginti jo patirtą turtinę ir neturtinę žalą ir, ketvirta, priteisti iš FRA bylinėjimosi išlaidas. Grįsdamas du pirmuosius reikalavimus ieškovas nurodė aštuonis pagrindinius ir vieną papildomą ieškinio pagrindus, susijusius su:
- pirma, teisinio saugumo principo pažeidimu, teisės klaidomis ir akivaizdžia vertinimo klaida, 1936 m. balandžio 9 d. *Bundesgesetz über das Urheberrecht an Werken der Literatur und der Kunst und über verwandte Schutzrechte (Urheberrechtsgesetz)* (Federalinis autorių teisių į literatūros ir meno kūrinius ir gretutinių teisių įstatymas) (*BGBL.* 1936, 111/1936) 7 straipsnio 1 dalies ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 11 straipsnio pažeidimu, nes, pirma, plagiatas buvo pripažintas pažeidžiančiu

Pareigūnų tarnybos nuostatus, antra, nukopijuoti tekstai nebuvo saugomi pagal šį įstatymą ir, trečia, buvo pažeista jo saviraiškos laisvė,

- antra, kruopštumo pareigos arba rūpestingumo pareigos pažeidimu, padarytu tyrėjo, FRA direktoriaus (pradedant drausminę procedūrą, priimant sprendimą nušalinti nuo pareigų) ir drausmės komisijos, taip pat nekaltumo prezumpcijos ir aukšto įrodinėjimo standarto reikalavimo vykstant administraciniais tyrimams ir drausminėms procedūroms pažeidimu,
 - trečia, tuo, kad FRA direktorius, veikdamas kaip STSIT, nebuvo neutralus, nešališkas ir objektyvus, taip pat su nekaltumo prezumpcijos pažeidimu ir piktnaudžiavimu įgaliojimais,
 - ketvirta, akivaizdžiomis apelianto padaryto Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsnių pažeidimo vertinimo klaidomis,
 - penkta, neteisėtu administracinio tyrimo pradėjimu neturint *prima facie* įrodymų ir neteisėtu drausminės procedūros pradėjimu,
 - šešta, tuo, kad tyrėjas nesilaikė tyrimo ribų, 2013 m. gegužės 22 d. FRA valdybos sprendimo 2013/01 dėl administracinių tyrimų ir drausminių procedūrų atlikimo 4 straipsnio 2 dalies ir 7 straipsnio 6 dalies pažeidimu, 2018 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2018/1725 dėl fizinių asmenų apsaugos Sąjungos institucijoms, organams, tarnyboms ir agentūroms tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 45/2001 ir Sprendimas Nr. 1247/2002/EB (OL L 295, 2018, p. 39), 4 straipsnio 1 dalies a–d punktų ir 5 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimu ir, prieš pradedant taikyti Reglamentą 2018/1725, 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 26 t., p. 102) 4 straipsnio 1 dalies a–d punktų, 5 straipsnio 1 dalies a punkto ir teismo sprendimo dėl panaikinimo pasekmių pažeidimu,
 - septinta, tuo, kad tyrimą atlikęs asmuo nebuvo nešališkas, neutralus ir objektyvus,
 - aštunta, teisės į gynybą ir būtent teisės būti išklausytam pažeidimu, Pareigūnų tarnybos nuostatų 1 ir 2 straipsnių bei IX priedo 12 straipsnio pažeidimu ir
 - devinta, subsidiariai – proporcingumo principo pažeidimu skiriant nuobaudą – nušalinimą nuo pareigų, atsižvelgiant į veiksmus, kuriais kaltinamas apeliantas.
- 14 Skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas atmetė visus apelianto reikalavimus dėl panaikinimo ir žalos atlyginimo. Bendrasis Teismas taip pat nusprendė, kad nebuvo pagrindo tenkinti prašymų dėl proceso organizavimo priemonių.

Apeliacinės bylos šalių reikalavimai

- 15 Apeliantas Teisingumo Teismo prašo:
- panaikinti skundžiamą sprendimą,

- panaikinti sprendimą nušalinti nuo pareigų ir prireikus panaikinti sprendimą atmesti skundą,
- atlyginti jo patirtą turtinę ir neturtinę žalą ir
- priteisti iš FRA visas bylinėjimosi išlaidas.

16 FRA Teisingumo Teismo prašo:

- atmesti apeliacinį skundą ir
- priteisti iš apelianto visas bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

Dėl pirmojo pagrindo

- 17 Pirmajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantas iš esmės skundžiasi, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 179–193 punktuose padarė keletą teisės klaidų, kai vertino objektyvų tyrėjo nešališkumą ir nepakankamai tai motyvavo. Šį pagrindą sudaro dvi dalys.

Šalių argumentai

- 18 Pirmojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantas teigia, pirma, kad skundžiamo sprendimo 179–185 punktuose nusprendęs, jog pateiktų įrodymų nepakanka, kad būtų galima daryti išvadą dėl tyrėjo nepakankamo subjektyvaus nešališkumo, Bendrasis Teismas, atsižvelgdamas į šiuos įrodymus, neišnagrinėjo galimos objektyvaus nešališkumo stokos jo atžvilgiu. Būtų pakakę išnagrinėti faktines aplinkybes atsižvelgiant į objektyvaus nešališkumo stoką, net jei nebūtų duomenų, kuriais remiantis būtų galima įrodyti subjektyvaus nešališkumo stoką.
- 19 Antra, priešingai, nei Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 186–192 punktuose, siekiant konstatuoti objektyvaus nešališkumo stoką, pakaktų, kad šiuo klausimu kiltų pagrįstų abejonių ir jų nebūtų galima išsklaidyti. Be to, apeliantas nurodo, kad šiuo atveju abejonės dėl tyrėjo nešališkumo yra pagrįstos trečiųjų stebėtojų požiūriu. Jo nuomone, bet kokios abejonės dėl išorės konsultanto, kuris, kaip nustatyta, taip pat teikė teisines konsultacijas ir iš darbdavio pakartotinai gavo išmokas, nepriklausomumo ar nešališkumo buvo pagrįstos trečiosios šalies stebėtojo požiūriu. Be to, skundžiamo sprendimo 189–191 punktuose padarytos išvados patvirtina, kad yra pagrįstų abejonių, tačiau Bendrasis Teismas klaidingai kvalifikavo šias faktines aplinkybes. Be to, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 187 punkte padarė kitą teisės klaidą, nes šias abejones turėjo išsklaidyti ne apeliantas, o FRA.
- 20 Trečia, jis teigia, kad skundžiamo sprendimo 191 punkte Bendrojo Teismo padaryta išvada, jog tyrėjui sumokėtos sumos buvo pateisinamos jam patikėto darbo kiekiu, šioje byloje neturi reikšmės, nes ji neišsklaido pagrįstų abejonių dėl tyrėjo interesų konflikto buvimo dėl finansinių priežasčių. Toks interesų konfliktas yra vienas iš didžiausių neteisėtumo atvejų, todėl bet koks interesų konfliktas dėl finansinių priežasčių turi būti laikomas reikšmingu, nepaisant atitinkamos sumos. Todėl apeliantas teigia, kad, priešingai, nei Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 192 punkte, 2012 m. rugsėjo 18 d. Sprendime *Allgeier / FRA* (F-58/10, EU:F:2012:130) suformuota jurisprudencija yra reikšminga šioje byloje.

- 21 Galiausiai, ketvirta, apeliantas tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 189 punkte Bendrasis Teismas iškreipė įrodymus ir padarė akivaizdžią vertinimo klaidą. Šiuo klausimu jis teigia, kad iš Bendrajam Teismui vertinti pateiktų įrodymų matyti, jog tyrėjo suteiktą paslaugą, už kurią jam buvo atlyginta, iš tiesų sudarė teisinės konsultacijos.
- 22 Pirmojo apeliacinio skundo pagrindo antroje dalyje apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas pakankamai teisiškai neišnagrinėjo jam vertinti pateiktų įrodymų ir faktinių aplinkybių ir kad skundžiamo sprendimo 187–193 punktuose padarė teisės klaidą, to sprendimo 292–296 punktuose atmetęs pirmąją ir antrąją apelianto prašymus taikyti proceso organizavimo priemonės.
- 23 Pirmiausia FRA tvirtina, kad apeliaciniame skunde iš esmės pakartojamos apelianto ieškinyje ir dublike pirmojoje instancijoje išdėstytos nuomonės ir argumentai. Todėl ji mano, kad keli apeliaciniame skunde pateikti tariamai teisiniai argumentai iš tikrųjų yra bandymai ginčyti faktines aplinkybes.
- 24 FRA teigia, kad šis pirmasis pagrindas yra iš dalies nepriimtinas ir bet kuriuo atveju nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 25 Pirmojo apeliacinio skundo pagrindo antroje dalyje, kurią reikia nagrinėti pirmiausia, apeliantas kritikuoja skundžiamo sprendimo 292–296 punktus dėl to, kad juose Bendrasis Teismas klaidingai atsisakė taikyti proceso organizavimo priemonės, kurių apeliantas prašė siekdamas įrodyti tariamą tyrėjo šališkumą, todėl tinkamai neišnagrinėjo jam vertinti pateiktų įrodymų. Be to, šio sprendimo 187–193 punktuose Bendrasis Teismas juos iškreipė.
- 26 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją tik Bendrasis Teismas sprendžia, ar būtina papildyti jo turimą informaciją nagrinėjamosiose bylose (2021 m. kovo 4 d. Sprendimo *Liaño Reig / BPV*, C-947/19 P, EU:C:2021:172, 98 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 27 Todėl šiame apeliaciniame procese apeliantas negali veiksmingai ginčyti Bendrojo Teismo sprendimo nesiimti proceso organizavimo priemonių, kurias jis pasiūlė taikyti savo rašytinėse pastabose pirmojoje instancijoje.
- 28 Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo pirmos dalies, iš esmės grindžiamos Bendrojo Teismo padaryta teisės klaida, kai jis atmetė pagrįstas abejones dėl tyrėjo objektyvaus nešališkumo, reikia priminti, kad pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją Sąjungos institucijos, įstaigos ir organai privalo paisyti Sąjungos teisėje garantuojamų pagrindinių teisių, įskaitant Chartijos 41 straipsnyje įtvirtintą teisę į gerą administravimą. Šiame straipsnyje, be kita ko, nurodyta, kad kiekvienas asmuo turi teisę į tai, kad Sąjungos institucijos, įstaigos ir organai jo reikalus tvarkytų nešališkai (šiuo klausimu žr. 2024 m. sausio 11 d. Sprendimo *Hamers / Cedefop*, C-111/22 P, EU:C:2024:5, 44 ir 45 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).
- 29 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas pažymėjo, kad nešališkumo reikalavimu, kurio turi laikytis Sąjungos institucijos, įstaigos, organai, vykdydami savo užduotis, siekiama užtikrinti vienodą požiūrį, kuris yra Sąjungos pamatas. Šiuo reikalavimu, be kita ko, siekiama užkirsti kelią galimiems pareigūnų ir tarnautojų, veikiančių institucijų, įstaigų ir organų vardu, interesų konfliktams. Atsižvelgiant į esminę nepriklausomumo ir sąžiningumo garantijos svarbą tiek Sąjungos institucijų, įstaigų ir organų vidaus veiklai, tiek jų išorės įvaizdžiui, nešališkumo

reikalavimas apima visas aplinkybes, kurias sprendimą byloje priimančias pareigūnas ar tarnautojas turi pagrįstai suprasti kaip, trečiojo asmens vertinimu, galinčias daryti įtaką jo nepriklausomumui tuo klausimu (2024 m. sausio 11 d. Sprendimo *Hamers / Cedefop*, C-111/22 P, EU:C:2024:5, 46 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

- 30 Šis nešališkumo reikalavimas apima subjektyvią sudedamąją dalį, pagal kurią nė vienas atitinkamos institucijos narys neturi reikšti šališkumo ar asmeninio palankumo, ir objektyvią sudedamąją dalį. Pagal pastarąją sudedamąją dalį, kuria remiasi apeliantas, kiekviena Sąjungos institucija, įstaiga ir organas turi suteikti pakankamas garantijas, kad būtų pašalintos bet kokios pagrįstos abejonės dėl galimo palankumo (2024 m. kovo 14 d. Sprendimo *D & A Pharma / Komisija ir EMA*, C-291/22 P, EU:C:2024:228, 73 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 31 Konkrečiau kalbant, siekiant įrodyti, jog administracinės procedūros eiga nesuteikia pakankamai garantijų, dėl kurių neliktų jokių pagrįstų abejonų dėl galimo neobjektyvumo, nereikalaujama įrodyti šališkumo. Pakanka, kad šiuo klausimu kiltų pagrįstų abejonų ir jų nebūtų galima išsklaidyti (2024 m. sausio 11 d. Sprendimo *Hamers / Cedefop*, C-111/22 P, EU:C:2024:5, 47 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 32 Darytina išvada, kad iš asmenų, kurių reikalus tvarko Sąjungos institucija, įstaiga ar organas, negali būti reikalaujama, kad siekdami pagrįsti savo argumentus, jog per administracinę procedūrą nebuvo laikytasi objektyvaus nešališkumo reikalavimo, jie pateiktų konkrečių šališkumo įrodymų. Objektyvus nešališkumas vertinamas nepriklausomai nuo konkretaus atitinkamo asmens elgesio (2024 m. kovo 14 d. Sprendimo *D & A Pharma / Komisija ir EMA*, C-291/22 P, EU:C:2024:228, 80 punktas).
- 33 Skundžiamo sprendimo 186 punkte priminęs šią jurisprudenciją, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 187 punkte nusprendė, kad apeliantas neįrodė, jog FRA ir tyrėjo santykiai galėjo kelti pagrįstų abejonų dėl pastarojo objektyvaus nešališkumo. Šiuo klausimu Bendrasis Teismas to sprendimo 188–191 punktuose pažymėjo, kad, pirma, iš apelianto pateiktų įrodymų matyti, jog tyrėjas tarnybiniais ryšiais buvo susijęs ne su FRA, o su Komisija, antra, apelianto pateiktų įrodymų dėl tyrėjo, kaip FRA patarėjo teisės klausimais, nepakanka, kad būtų galima pagrįsti teisėtą abejonę dėl galimo išankstinio nusistatymo buvimo, visų pirma dėl to, kad tyrėjo vaidmuo buvo apribotas išorės konsultanto vaidmens, ir, trečia, kiek tai susiję su tyrėjo ir FRA finansiniais interesais, jų sudarytų sutarčių vertė buvo pagrįsta ir pateisinama atsižvelgiant į šioms užduotims atlikti reikalingą darbo apimtį.
- 34 Reikia priminti, kad pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją iš SESV 256 straipsnio 1 dalies antros pastraipos ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmos pastraipos matyti, jog tik Bendrasis Teismas yra kompetentingas, pirma, nustatyti faktines aplinkybes, išskyrus atvejus, kai jo išvados iš esmės neatitinka jam pateiktų bylos dokumentų, ir, antra, įvertinti šias faktines aplinkybes. Darytina išvada, kad faktinių aplinkybių vertinimas nėra Teisingumo Teismo kontrolei pateiktinas teisės klausimas, nebent būtų iškraipyti Bendrajam Teismui pateikti įrodymai (2024 m. balandžio 25 d. Sprendimo *NS / Parlamentas*, C-218/23 P, EU:C:2024:358, 58 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 35 Toks iškraipymas konstatuotinas, kai, nesiremiant naujais įrodymais, egzistuojančių įrodymų vertinimas yra akivaizdžiai klaidingas arba akivaizdžiai prieštarauja dėl jų pateiktai formuluotei. Vis dėlto toks iškraipymas turi būti akivaizdžiai matomas iš bylos medžiagoje esančių dokumentų, neatliekant faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimo iš naujo. Be to, kai apeliantas teigia, kad buvo iškraipyti įrodymai, jis turi tiksliai nurodyti, kokius įrodymus Bendrasis Teismas

iškraipė, ir įrodyti nagrinėjimo klaidas, dėl kurių, kaip jis mano, šis teismas iškraipė įrodymus (2023 m. balandžio 27 d. Sprendimo *Fondazione Cassa di Risparmio di Pesaro ir kt. / Komisija*, C-549/21 P, EU:C:2023:340, 74 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija ir 2024 m. sausio 11 d. Sprendimo *Foz / Taryba*, C-524/22 P, EU:C:2024:23, 38 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

- 36 Darytina išvada, kad pirmasis apeliacinio skundo pagrindas turi būti atmestas kaip nepriimtinas tiek, kiek savo argumentais apeliantas tvirtina, kad Bendrajam Teismui pateikti įrodymai galėjo sukelti pagrįstų abejonių dėl šio tyrėjo objektyvaus nešališkumo, nes iš jų matyti tyrėjo, kaip FRA patarėjo teisės klausimais, vaidmuo ir didelis FRA jam pagal jų sudarytas išorės konsultacijų sutartis sumokėtas darbo užmokestis. Iš tiesų tokiais argumentais apeliantas siekia, kad šie įrodymai būtų iš naujo įvertinti. Nors, žinoma, jis formaliai kaltina Bendrąjį Teismą iškraipius kai kuriuos minėtus įrodymus, visų pirma susijusius su tyrėjo, kaip FRA patarėjo teisės klausimais, statusu, reikia konstatuoti, kad prisidengdamas teiginiu dėl iškreipimo apeliantas iš tikrųjų siekia, kad būtų iš naujo išnagrinėti pirmojoje instancijoje šiuo klausimu jau pateikti argumentai, tačiau nenurodo, kaip Bendrasis Teismas akivaizdžiai netiksliai įvertino faktines aplinkybes ir įrodymus.
- 37 Be to, tiek, kiek pirmajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantas kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad skundžiamo sprendimo 191 punkte jis padarė teisės klaidą, nes nemanė, jog vien to, kad tarp tyrėjo ir FRA egzistuoja finansiniai santykiai, pakanka, kad kiltų pagrįstų abejonių dėl šio tyrėjo objektyvaus nešališkumo, jo argumentus reikia atmesti kaip nepagrįstus. Iš tiesų vien šios aplinkybės nepakanka, kad atsirastų tyrėjo interesų konfliktas, dėl kurio būtų pažeista drausminė procedūra, nes priešingu atveju iš atitinkamos Sąjungos institucijos, įstaigos, tarnybos ar agentūros būtų atimta galimybė pasitelkti tą patį tyrėją skirtingoms užduotims atlikti. Be to, negali kilti jokio interesų konflikto dėl to, kad tyrėjas jau vykdė FRA išorės konsultavimo veiklą, kai ta kita veikla nesusijusi su nagrinėjamo tyrimo dalyku. Tačiau iš skundžiamo sprendimo 189 ir 190 punktų nematyti, kad taip yra.
- 38 Galiausiai, kiek apeliantas kaltina Bendrąjį Teismą skundžiamo sprendimo 192 punkte nusprendus, kad ši byla nėra analogiška bylai, kurioje priimtas 2012 m. rugsėjo 18 d. Sprendimas *Allgeier / FRA* (F-58/10, EU:F:2012:130), jo argumentus reikia atmesti kaip nereikšmingus, nes, pirma, vien tai, kad šiuo atveju skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas nukrypo nuo Tarnautojų teismo sprendime padarytos išvados, negali būti laikoma teisės klaida ir, antra, šis motyvas yra perteklinis.
- 39 Darytina išvada, kad pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti.

Dėl antrojo pagrindo

Šalių argumentai

- 40 Antrajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantas iš esmės skundžiasi dėl to, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 67–98 punktuose padarė kelias teisės klaidas, akivaizdžių vertinimo klaidų ir iškraipė įrodymus, kai nagrinėjo elgesį, kuriuo FRA kaltina apeliantą, t. y. kad jis, siekdamas parengti aptariamą pranešimą, užsiėmė plagijavimu, ir kad šiuo klausimu Bendrasis Teismas nepateikė pakankamų motyvų.

- 41 Pirma, jis iš esmės kritikuoja skundžiamo sprendimo 58–61, 70, 72, 79 ir 81 punktuose Bendrojo Teismo pateiktą sąvokos „plagiatas“ aiškinimą. Šiuo klausimu, viena vertus, Bendrasis Teismas pasiūlė teisiškai nereikšmingą sąvokos, kuri yra ne Sąjungos teisės, o buitinės kalbos dalis, apibrėžtį, siekdamas ją panaudoti vertinant ir smerkiant apelianto elgesį, nors apelianto elgesys turėjo būti vertinamas tik atsižvelgiant į pareigas, kylančias iš Pareigūnų tarnybos nuostatų.
- 42 Antra, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 60 punkte nepagrįstai rėmėsi generalinio advokato M. Szpunar išvada byloje *Pelham ir kt.* (C-476/17, EU:C:2018:1002) dėl 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, 2001, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230) numatytos išimties dėl citavimo taikymo srities išaiškinimo, leidžiančio atskirti teisėtą citavimą nuo autorių teisių pažeidimo, kuris negali būti aktualus šioje byloje. Šiuo klausimu apeliantas nurodo, kad Direktyva 2001/29 susijusi su autorių teisių tam tikrų aspektų suderinimu. Be to, iš šios išvados teksto ir konteksto matyti, kad joje vartojamas žodis „plagiatas“ reiškia autorių teisių pažeidimą viršijant išimties dėl citavimo ribas. Tačiau pati FRA mano, kad autorių teises reglamentuojantys teisės aktai šioje byloje neturi didelės reikšmės. Be to, apeliantas tvirtina, kad minėtoje išvadoje išdėstytas požiūris yra reikšmingas tik tuo atveju, jei nukopijuoti tekstai Austrijoje saugomi autorių teises reglamentuojančių teisės aktų. Todėl skundžiamame sprendime padaryta kita teisės klaida, nes Bendrasis Teismas to sprendimo 81 punkte klaidingai nusprendė, kad autorių teisių srityje taikytina nacionalinė teisė šiuo atveju neturi reikšmės.
- 43 Antra, jis teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai atmetė galimybę taikyti Chartijos 11 straipsnį. Remdamasis Europos Žmogaus Teisių Teismo (toliau – EŽTT) jurisprudencija apeliantas teigia, kad saviraiškos laisvė taikoma bet kokios informacijos ir idėjų gavimui ir perdavimui, neatsižvelgiant į jų turinį.
- 44 Šiuo klausimu apeliantas teigia, kad skundžiamo sprendimo 57 punkte Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai rėmėsi drausmės komisijos patariamąsios išvados formuluote, nors vertinant šio sprendimo teisėtumą reikšmingas tik paskyrimų tarnybos sprendimas. Be to, skundžiamo sprendimo 90, 91 ir 97 punktuose pateiktuose Bendrojo Teismo argumentuose, kad iš esmės pareiga nurodyti savo šaltinius negali būti laikoma pernelyg ribojančia saviraiškos laisvę, padaryta teisės klaida, nes pagal EŽTT jurisprudenciją saviraiškos laisvei gali būti pakenkta ir dėl to, kad suinteresuotajam asmeniui nustatomi ar skiriami formalumai, sąlygos, apribojimai arba sankcijos. Pareiga atskleisti savo šaltinius yra formalumas ar sąlyga, susijusi su naudojimusi saviraiškos ir informacijos laisve. Taigi Bendrasis Teismas neįvykdė iš Chartijos 52 straipsnio 3 dalies kylančios pareigos, pagal kurią Sąjungos teismai, aiškindami Chartiją, turi atsižvelgti į EŽTT jurisprudenciją.
- 45 Bendrasis Teismas taip pat neatsižvelgė į 1999 m. lapkričio 25 d. EŽTT sprendimą *Hashman ir Harrup prieš Jungtinę Karalystę* (CE:ECHR:1999:1125JUD002559494), kiek tai susiję su Chartijos 52 straipsnio 1 dalyje nurodyto reikalavimo, kad bet koks Chartijoje pripažintų teisių ir laisvių įgyvendinimo apribojimas turi būti „numatytas įstatymo“, aiškinimu. Bendrasis Teismas neatsižvelgė į šį apelianto argumentą ir tinkamai į jį neatsakė, todėl skundžiamas sprendimas nėra pakankamai teisiškai motyvuotas.
- 46 Apelianto teigimu, Chartijos 11 straipsnyje garantuojama saviraiškos ir informacijos laisvė jam taikoma nuo tada, kai jis parengė aptariamą pranešimą ir juo pasidalijo. Tačiau, viena vertus, iš EŽTT jurisprudencijos matyti, kad atleidimas iš darbo dėl drausminių priežasčių gali pažeisti tokią laisvę; kita vertus, nagrinėjamu atveju netenkinamos šios laisvės teisėto apribojimo sąlygos pagal Chartijos 52 straipsnio 1 dalį. Bendrasis Teismas neaiškino Chartijos 11 straipsnio

atsižvelgdamas į EŽTT jurisprudenciją, laikydamasis iš Chartijos 52 straipsnio 3 dalies kylančios pareigos, ir nepaaiškino, kodėl elgesys, kuriuo kaltinamas apeliantas, kuris turi būti saugomas pagal Chartijos 11 straipsnį ir kuriam negalima taikyti jokio galiojančio teisinio apribojimo, turi būti laikomas netinkamu ir baustinu.

- 47 Trečia, kiek tai susiję su galiojančiu teisinio apribojimo nebuvimu, jis teigia, kad visame skundžiamame sprendime, būtent jo 67–69 ir 95–98 punktuose, Bendrasis Teismas klaidingai aiškino Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsnius. Šiuo klausimu apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas neatsižvelgė į 2004 m. Pareigūnų tarnybos nuostatų reformą, kurią darant buvo atsižvelgta į Chartijos 11 straipsnyje įtvirtintą saviraiškos laisvę ir Europos Žmogaus Teisių Teismo praktiką dėl Chartijos 52 straipsnio. Iš tiesų Chartijos 11 straipsniu buvo grindžiama Pareigūnų tarnybos nuostatų 17 straipsnio reforma ir 17a straipsnio įtraukimas į juos, nes Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsnių bendrosios nuostatos nebuvo pakankamai aiškos ir tikslios, kiek tai susiję su Sąjungos pareigūno ar tarnautojo saviraiškos laisvės apribojimais.
- 48 Ketvirta, apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, iškraipė įrodymus ir pateikė nepakankamus motyvus skundžiamo sprendimo 72 ir 218 punktuose. Šiuo klausimu jis teigia, kad, žinoma, FRA turi patvirtintas vidaus taisykles dėl mokslo tyrimų rezultatų skelbimo ir pateikimo. Vis dėlto šios taisyklės užtikrina teisingą nuorodų pateikimą vėlesniame etape, o ne pirminiame tyrimo variante, kaip buvo aptariamo pranešimo atveju. Apeliantas teigia, kad, priešingai, nei iš esmės matyti iš skundžiamo sprendimo 73, 74 ir 95 punktų, tai, kad šiame „pirminiame variante“, t. y. aptariamame pranešime, nebuvo nuorodų ir išnašų, pateiktų kaip tyrimo darbo, kurį jis turėjo atlikti, struktūra ir turinio metmenys, negali būti laikoma netinkamu jo elgesiu ar nelojaliu veiksmu. Apeliantas laikėsi FRA vidaus taisyklių, todėl negali būti baudžiamas.
- 49 FRA iš esmės remiasi apelianto grindžiant antrąjį pagrindą pateiktų argumentų nepriimtiniu ir bet kuriuo atveju mano, kad jie akivaizdžiai nepagrįsti.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 50 Pirma, kalbant apie apelianto argumentus, susijusius su tuo, kaip Bendrasis Teismas aiškino sąvoką „plagiatas“, ir iš esmės susijusius su skundžiamo sprendimo 58–61, 70, 72, 79 ir 81 punktuose išdėstytais argumentais, reikia pažymėti, kad jiems negalima pritarti.
- 51 Žinoma, kaip teisingai teigia ieškovas, sąvoka „plagiatas“ nėra Sąjungos teisės sąvoka, o su autorių teisėmis susiję klausimai iš esmės reglamentuojami valstybių narių teisės.
- 52 Vis dėlto nagrinėjamu atveju, kaip matyti, be kita ko, iš skundžiamo sprendimo 55 ir 56 punktų, kurių apeliantas nekritikavo šiame apeliaciniame skunde, Bendrasis Teismas nusprendė, kad, siekiant atsakyti į pirmojoje instancijoje pareikšto ieškinio pirmojo pagrindo pirmą dalį, grindžiamą tuo, kad plagiatas nėra Pareigūnų tarnybos nuostatų pažeidimas, reikia atsižvelgti į tai, kad pagal teisinio saugumo principą reikalaujama, kad teisės normos būtų aiškos, tikslios ir nuspėjamo poveikio, ypač kai jos gali turėti neigiamų pasekmių asmenims. Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad siekiant nustatyti, ar elgesys, kuriuo buvo kaltinamas apeliantas, galėjo būti tinkamai nubaustas kaip už Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsnių, kurie laikiniesiems tarnautojams taikomi pagal KTĮS 11 straipsnio pirmą pastraipą, pažeidimą ir ar apeliantas galėjo tiksliai žinoti pareigų, kurias jam nustato Pareigūnų tarnybos nuostatai dėl elgesio, kuriuo kaltinamas, turinį, būtina apibrėžti tokio elgesio pobūdį.

- 53 Tas pats pasakytina apie apelianto kritiką dėl skundžiamo sprendimo 57 punkto, nes minėtame punkte Bendrasis Teismas tik tvirtino, kad skiriasi, pirma, sprendimo nušalinti nuo pareigų, kuriame FRA konstatavo, kad apeliantas padarė plagiatą, ir, antra, drausmės komisijos išvados, kad iš esmės elgesys, kuriuo kaltinamas apeliantas ir kuris nesuderinamas su Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsniais, buvo tyčinis dokumento, gauto nukopijuojant, pateikimas kaip jo paties darbo rezultato, formuluotės. Nustatęs savo nagrinėjimo tikslą, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 58–76 punktuose vertino, ar elgesys, kuriuo kaltinamas apeliantas, t. y. tyčinis dokumento, kurio didelė dalis buvo nukopijuota, pateikimas kaip jo paties darbo rezultato, patenka į sąvoką „plagiatas“, į kurią daroma nuoroda sprendime dėl nušalinimo nuo pareigų, todėl gali būti laikomas pareigų, kylančių iš Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsnių, pažeidimu.
- 54 Be to, skundžiamo sprendimo 80 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad, kai pareigūnas nesilaiko iš Pareigūnų tarnybos nuostatų kylančių pareigų, veikimas pagal nacionalinę teisę nesuteikia suinteresuotajam asmeniui imuniteto nuo Pareigūnų tarnybos nuostatų normų taikymo. Taigi Bendrasis Teismas teisingai ir neiškraipęs faktinių aplinkybių skundžiamo sprendimo 81 punkte galėjo nuspręsti, kad, atsižvelgiant į Pareigūnų tarnybos nuostatus, nuorodos į Austrijos teisę šiuo atveju neturi reikšmės, todėl nereikėjo nagrinėti šios teisės apimties.
- 55 Antra, skundas dėl to, kad skundžiamo sprendimo 90 ir 91 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai atmetė apelianto argumentą, jog FRA jam visiškai neleido pasinaudoti Chartijos 11 straipsnyje garantuojama teise į saviraiškos laisvę, ir to sprendimo 86–98 punktuose neišnagrinėjo argumentų dėl Chartijos 52 straipsnio 1 ir 3 dalių pažeidimo, taip pat grindžiamas klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu.
- 56 Iš tiesų, priešingai, nei teigia apeliantas, Bendrasis Teismas nė viename skundžiamo sprendimo punkte nekonstatavo, kad aptariamo pranešimo turiniui nebuvo taikoma saviraiškos laisvė, todėl būtų buvę tikslinga netaikyti Chartijos 11 straipsnio, ir *a fortiori* nemanė, kad drausminė nuobauda už plagiatą tam tikrais atvejais negali būti laikoma šios laisvės apribojimu, todėl laikantis Chartijos 52 straipsnio 1 dalyje nustatytos sąlygos neturėtų būti numatyta įstatyme.
- 57 Priešingai, kaip matyti visų pirma iš skundžiamo sprendimo 86–94 punktų, Bendrasis Teismas konstatavo, kad pagal Chartijos 11 straipsnio pirmą pastraipą teisė į saviraiškos laisvę apima laisvę turėti įsitikinimus ir gauti bei skleisti informaciją, taip pat idėjas, nekludant valdžios institucijoms ir nepaisant sienų. Jis taip pat konstatavo, kad, kaip matyti iš Chartijos 52 straipsnio 1 dalies, tam, kad šios teisės apribojimas atitiktų Sąjungos teisę, jis turi būti „numatytas įstatymo“, juo turi būti siekiama Sąjungos pripažinto bendrojo intereso tikslo ir jis neturi būti perteklinis. Šiuo klausimu Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsniai yra teisėti naudojimosi šia teise apribojimai, kaip tai suprantama pagal Chartijos 52 straipsnio 1 dalį, ir kad jie negali būti laikomi pertekliniais.
- 58 Be to, dėl apelianto teiginio, kad Bendrasis Teismas neišnagrinėjo 1999 m. lapkričio 25 d. EŽTT sprendimo *Hashman ir Harrup prieš Jungtinę Karalystę* (CE:ECHR:1999:1125JUD002559494) pasekmių, reikia priminti, kad apeliacinio skundo pagrindas, grindžiamas tuo, kad Bendrasis Teismas neatsakė į pirmojoje instancijoje pateiktus argumentus, iš esmės prilygsta rėmimuisi pareigos motyvuoti, kylančios iš Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 36 straipsnio, taikomo Bendrajam Teismui pagal šio statuto 53 straipsnio pirmą pastraipą ir Bendrojo Teismo procedūros reglamento 117 straipsnį, pažeidimu (žr. 2023 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *XC / Komisija*, C-527/21 P, EU:C:2023:850, 98 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

- 59 Pareiga motyvuoti nereiškia, kad Bendrasis Teismas privalo pateikti santrauką, kurioje išsamiai vienas po kito būtų aptarti visi ginčo šalių suformuluoti argumentai, taigi Bendrojo Teismo motyvai gali būti numanomi, jeigu jais remdamiesi suinteresuotieji asmenys gali suprasti priežastis, dėl kurių Bendrasis Teismas atmetė jų argumentus, o Teisingumo Teismas gauna pakankamai duomenų, kad galėtų atlikti kontrolę (2023 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *XC / Komisija*, C-527/21 P, EU:C:2023:850, 99 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 60 Nagrinėjamu atveju ieškinyje pirmojoje instancijoje apeliantas teigė, kad pagrindinės teisės į saviraiškos laisvę apribojimui, „numatyt[am] įstatymo“, kaip tai suprantama pagal Chartijos 52 straipsnio 1 dalį, reikalingas tam tikras nagrinėjamo įstatymo aiškumas ir nuspėjamumas. Šiuo klausimu jis teigė, kad iš 1999 m. lapkričio 25 d. EŽTT sprendimo *Hashman ir Harrup prieš Jungtinę Karalystę* (CE:ECHR:1999:1125JUD002559494) matyti, jog „įstatymu“, kaip tai suprantama pagal šią Chartijos nuostatą, negali būti laikoma ypač netiksliai norma, pagal kurią atitinkamam asmeniui nepateikiama informacijos apie elgesio, kuris pažeistų įpareigojimą, pobūdį.
- 61 Priminę Europos Žmogaus Teisių Teismo jurisprudenciją, pagal kurią teisės norma negali teisėtai nustatyti saviraiškos laisvės apribojimų, jeigu ji nėra suformuluota pakankamai tiksliai, kad pilietis galėtų reguliuoti savo elgesį, kaip, beje, reikalaujama ir pagal teisinio saugumo principą, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 94–98 punktuose nusprendė, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsniai yra pakankamai tikslūs teisiniai teisės į saviraiškos laisvę apribojimai. Todėl Bendrojo Teismo negalima kaltinti tuo, kad šiuo klausimu jis pažeidė pareigą motyvuoti.
- 62 Apeliantas skundžiasi, kad Bendrasis Teismas pažeidė jam nustatytą pareigą motyvuoti, todėl šiuo klausimu jo pateikti argumentai turi būti pripažinti nepagrįstais.
- 63 Trečia, dėl argumento, kad skundžiamo sprendimo 67–69 ir 95–98 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai aiškino Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsnius – kaip nuostatas, kuriose įtvirtintas teisės į saviraiškos laisvę apribojimas, reikia priminti, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 17a straipsnio 1 dalyje aiškiai pripažįstama ši Sąjungos pareigūno ar kito tarnautojo teisė, jei griežtai laikomasi lojalumo ir nešališkumo principų.
- 64 Šiuo klausimu iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad reikia atsižvelgti į tai, jog tuo atveju, kai kyla pavojus pareigūnų saviraiškos laisvei, jų pareigos ir atsakomybė yra ypatingos svarbos, o tai pateisina tai, kad atitinkamai Sąjungos institucijai ar įstaigai paliekama tam tikra diskrecija nuspręsti, ar kišimasis į naudojimąsi šia laisve yra proporcingas (2001 m. kovo 6 d. Sprendimo *Connolly / Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 49 punktas).
- 65 Konkrečiau kalbant, vykdydamas lojalumo pareigą, įtvirtintą Pareigūnų tarnybos nuostatų 12 straipsnyje, pareigūnas turi ne tik susilaikyti nuo veiksmų, kurie darytų žalą jo užimamam postui ir nederėtų su pagarba institucijai ir jos vadovams, bet ir – juo labiau jeigu jo pareigos yra aukšto lygio – elgtis taip, kad nekiltų jokių įtarimų dėl netinkamo elgesio, kad būtų išsaugoti ji su institucija siejantys pasitikėjimo ryšiai (2020 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Fleig / EIVT*, C-446/19 P, EU:C:2020:918, 100 punktas).
- 66 Nagrinėjamu atveju skundžiamo sprendimo 27, 33 ir 60–62 punktuose Bendrasis Teismas, remdamasis sprendimo nušalinti nuo pareigų motyvais ir drausmės komisijos išvada, konstatavo, kad elgesys, kuriuo kaltinamas apeliantas, pasireiškė sąmoningu dokumento, kaip jo paties darbo rezultato, pateikimu, nors didžioji jo dalis buvo nukopijuota, nes, priešingai, nei buvo cituota,

viena vertus, nebuvo jokios sąsajos tarp aptariamo pranešimo ir nukopijuotų dokumentų ir, kita vertus, nukopijuotos ištraukos šiame pranešime nebuvo aiškiai nurodytos kaip pašaliniai elementai.

- 67 Iš šių Bendrojo Teismo argumentų aiškiai matyti, kad apeliantas buvo nubaustas ne dėl to, kad aptariamame pranešime išreiškė asmeninę ar nesutampančią nuomonę, bet dėl to, kad pateikė kito asmens rašinius kaip savo paties darbo rezultatą ir nenurodė jo šaltinių. Remdamasis tokiomis konstatuotomis faktinėmis aplinkybėmis, kurių apeliantas neginčija, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 95 ir 96 punktuose galėjo pagrįstai daryti išvadą, kad šis apelianto elgesys galėjo pažeisti lojalumo pareigą, kurios teisinis pagrindas yra Pareigūnų tarnybos nuostatų 11, 12 ir 21 straipsniai – teisėti naudojimosi teise į saviraiškos laisvę apribojimai, siekiant, be kita ko, tikslo išsaugoti pasitikėjimo ryšį, kuris turi egzistuoti tarp institucijos ir jos pareigūnų.
- 68 Taigi skundžiamo sprendimo 96 punkte Bendrasis Teismas galėjo pagrįstai nuspręsti, kad šis teisės į saviraiškos laisvę apribojimas šiuo atveju negali būti laikomas pertekliniu, nes apeliantas turėjo galimybę laisvai išreikšti savo nuomonę aptariamame pranešime, tačiau neturėjo teisės kito asmens darbo, nenurodydamas šaltinių, pateikti kaip savo paties darbo rezultato.
- 69 Priešingai, nei teigia apeliantas, taip nusprendęs, Bendrasis Teismas nepadarė jokios teisės klaidos.
- 70 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, antrąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl trečiojo pagrindo

Šalių argumentai

- 71 Trečiajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantas iš esmės skundžiasi, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 9 punkte pateiktame ginčo aprašyme iškraipė pateiktus faktus ir įrodymus, visų pirma departamento vadovo apeliantui adresuotą laišką, kuriuo jis prašė nusiųsti vienam iš jo kolegų nuorodą, per kurią būtų galėjęs susipažinti su DVS užregistruotu aptariamu pranešimu. Apeliantas teigia, kad, priešingai, nei šiame skundžiamo sprendimo punkte nurodė Bendrasis Teismas, jo ne tik „prašė“ išsiųsti, bet jis net gavo departamento vadovo nurodymą šiuo klausimu. Taip Bendrasis Teismas klaidingai kvalifikavo tiesioginio viršininko nurodymą kaip paprastą prašymą, kurio apeliantas negalėjo ignoruoti. Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 21a straipsnį jis negali būti teisiškai atsakingas už nagrinėjamo nurodymo vykdymo pasekmes, jeigu šis nurodymas nebuvo akivaizdžiai neteisėtas ar prieštaraujantis taikytinoms saugumo normoms.
- 72 FRA teigia, kad trečiasis apeliacinio skundo pagrindas nepriimtinas, ir pabrėžia, kad apeliantas ginčija tik Bendrojo Teismo konstatuotas faktines aplinkybes.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 73 Reikia konstatuoti, kad trečiajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantas ginčija tik Bendrojo Teismo skundžiamo sprendimo 9 punkte pateiktą faktinių aplinkybių aprašymą toje dalyje, kurioje išdėstytos bylos aplinkybės, tačiau nenurodo, kaip tariamas klaidingas jo departamento vadovo ieškovui adresuoto pranešimo teisinis kvalifikavimas gali turėti įtakos šiame sprendime

Bendrojo Teismo atliktam teisiniam vertinimui. Iš to matyti, kad prisidengdamas tokiu klaidingu faktinių aplinkybių teisiniu kvalifikavimu jis iš tikrųjų ginčija Bendrojo Teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą, tačiau nenurodo, kodėl šie vertinimai yra akivaizdžiai klaidingi ar prieštarauja jų formuluotei.

- 74 Taigi, remiantis šio sprendimo 31 ir 32 punktuose priminta jurisprudencija, trečiasis apeliacinio skundo pagrindas yra nepriimtinas.

Dėl ketvirtojo pagrindo

Šalių argumentai

- 75 Ketvirtajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantas iš esmės kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad jis skundžiamo sprendimo 101, 106, 107, 111–113 ir 122 punktuose padarė kelias teisės klaidas, akivaizdžių vertinimo klaidų ir iškraipė įrodymus, nes atlikdamas administracinio tyrimo teisėtumo analizę nepateikė pakankamų motyvų šiuo klausimu.
- 76 Pirma, apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus ir skundžiamo sprendimo 107 punkte padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, nes OLAF konsultacija buvo pridėta tik prie FRA direktoriaus ataskaitos, o apeliantas šią ataskaitą gavo tik po 2019 m. vasario 27 d. Vadinasi, apeliantas nebuvo informuotas apie konsultavimosi su OLAF turinį nei pradėjus tyrimą 2018 m. kovo 23 d., nei 2018 m. spalio 23 d. iškėlus drausminę bylą. Todėl Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, kad apeliantas buvo pakankamai informuotas pradėjus tyrimą, ir pagal analogiją taikė 2005 m. spalio 5 d. Sprendime *Rasmussen / Komisija* (T-203/03, EU:T:2005:346) suformuotą jurisprudenciją.
- 77 Apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas neįvertino teisinio konteksto, kuriame pradėtas administracinis tyrimas. Jo nuomone, siekiant užtikrinti, kad pradedant administracinį tyrimą būtų laikomasi Pareigūnų tarnybos nuostatų 86 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodyto „*prima facie* įrodymų“ kriterijaus, reikia atsižvelgti į šios nuostatos formuluotę. Šiuo klausimu vienintelis teisėtas administracinio tyrimo tikslas – remiantis *prima facie* įrodymais įrodyti, kad galima pagrįstai įtarti, jog Sąjungos pareigūnas ar tarnautojas neįvykdė išipareigojimų pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus.
- 78 Be to, apeliantas mano, kad administracinis tyrimas iš esmės yra duomenų tvarkymas, kuris pagal Reglamento Nr. 45/2001 4 straipsnį turi būti vykdomas „apibrėžtais, aiškiais ir teisėtais tikslais“. Apeliantas priduria, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą teigdamas, jog pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo 1 ir 2 straipsnius nereikalaujama, kad paskyrimų tarnyba nurodytų konkrečias pažeistas Pareigūnų tarnybos nuostatų normas, nes šis klausimas veikiau patenka į Pareigūnų tarnybos nuostatų 86 straipsnio 2 dalies ir Reglamento Nr. 45/2001 taikymo sritį. Galiausiai apeliantas tvirtina, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 86 straipsnio 2 dalyje nustatyta, jog administracinis tyrimas gali būti pradėtas tik siekiant patikrinti, ar atitinkamas Sąjungos pareigūnas ar tarnautojas pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatus, o ne intelektinės nuosavybės teisę.

- 79 Trečia, apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 111 punkte padarė teisės klaidą, nes atmetė galimybę taikyti 2008 m. liepos 8 d. Sprendime *Franchet ir Byk / Komisija* (T-48/05, EU:T:2008:257) suformuotą ir 2012 m. liepos 12 d. Sprendime *Komisija / Nanopoulos* (T-308/10 P, EU:T:2012:370) patvirtintą jurisprudenciją, pagal kurią reikalaujama, kad prieš pradėdama drausminę procedūrą administracija turėtų pakankamai tikslų ir svarbių duomenų.
- 80 FRA teigia, kad ketvirtasis ieškinio pagrindas yra nepriimtinas, ir priduria, kad bet kuriuo atveju jis akivaizdžiai nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 81 Pirmiausia reikia pažymėti, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 86 straipsnio 2 dalį, jeigu paskyrimų tarnyba sužino faktų apie 1 dalyje minėtą įsipareigojimų nesilaikymą, ji gali pradėti administracinį tyrimą, kad patikrintų, ar įsipareigojimų buvo laikomasi. Be to, iš kartu aiškinamų šio 86 straipsnio 1 ir 2 dalių matyti, kad Pareigūnų tarnybos nuostatai suteikia administracijai teisę pradėti tyrimą, grindžiamą tariamu iš Pareigūnų tarnybos nuostatų kylančių įsipareigojimų nesilaikymu.
- 82 Nors, kaip skundžiamo sprendimo 103 punkte pažymėjo Bendrasis Teismas, administracija turi didelę diskreciją sprendama, ar pradėti administracinį tyrimą, vis dėlto ji, kaip jis iš esmės nusprendė minėto sprendimo 104 punkte, šiuo tikslu turi galėti remtis pagrįstu įtarimu, kad buvo padarytas drausmės pažeidimas. Darytina išvada, kad siekdama apsaugoti atitinkamo Sąjungos pareigūno ar tarnautojo teises administracija turi įsitikinti, kad prieš pradėdama tyrimą turi duomenų, leidžiančių įtarti, jog atitinkamas asmuo nesilaikė tarnybinių įsipareigojimų, ir kad prieš pradėdama drausminę procedūrą jo atžvilgiu pakanka tikslų ir reikšmingų įrodymų tiems įtarimams pagrįsti.
- 83 Teisingai pabrėžęs šiuos principus skundžiamo sprendimo 106 punkte, Bendrasis Teismas atmetė apelianto argumentą, kad sprendime pradėti administracinį tyrimą neminimas Pareigūnų tarnybos nuostatų 21 straipsnis, o pradėdama šį tyrimą STSIT tiksliai nežinojo, kokias Pareigūnų tarnybos nuostatų nuostatas apeliantas galėjo pažeisti.
- 84 Šiuo klausimu tame pačiame 106 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo 1 straipsnyje, į kurį daroma nuoroda jo 2 straipsnyje, susijusiame su paskyrimų tarnybos atliekamais administraciniais tyrimais, nereikalaujama, kad ši tarnyba arba prireikus STSIT nurodytų konkrečias Pareigūnų tarnybos nuostatų normas, kurios buvo pažeistos, jeigu, kaip Bendrasis Teismas nusprendė šio sprendimo 107 punkte, savarankiškai vertindamas faktines aplinkybes apeliantas turėjo pakankamai informacijos, kad suprastų, jog yra kaltinamas tuo, kad pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų normas, pagal kurias reikalaujama, kad pareigūnai elgtųsi sąžiningai, visų pirma atsižvelgiant į sprendimo pradėti tyrimą turinį, kuriame, be kita ko, nurodyta, kad elgesys, kuriuo kaltinamas apeliantas, pasireiškė tuo, kad aptariamame pranešime jis paprasčiausiai nukopijavo kitus šaltinius, nepaminėdamas nuorodų ir neinformavęs savo departamento vadovo, leisdamas manyti, kad šis pranešimas buvo jo paties darbo rezultatas.
- 85 Tokiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas, nepadarydamas teisės klaidos ir remdamasis pakankamais motyvais, skundžiamo sprendimo 108 ir 111 punktuose galėjo nuspręsti, kad procesas prieš apeliantą buvo pradėtas teisėtai, nes paskyrimų tarnyba, pradėdama administracinį tyrimą, turėjo pakankamai įrodymų, leidžiančių įtarti, kad apeliantas pažeidė savo pareigas pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus, ir, antra, pradėjęs drausminę procedūrą, – pakankamai konkrečių ir patvirtinančių įrodymų, patvirtinančių įtarimus, kurie pateisino šio tyrimo pradėjimą.

- 86 Taigi ketvirtasis pagrindas turi būti atmestas kaip iš dalies nepriimtinas ir iš dalies nepagrįstas.

Dėl penktojo pagrindo

Šalių argumentai

- 87 Penktajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantas iš esmės teigia, kad skundžiamo sprendimo 16, 114, 119–131, 135 ir 136 punktuose Bendrasis Teismas padarė kelias teisės klaidas, iškraipė įrodymus, nurodė nepakankamai motyvų ir neišsamiai išnagrinėjo jo ieškinį pirmojoje instancijoje, vertindamas sprendimo pradėti tyrimą „teisinį pobūdį“.
- 88 Apelianto teigimu, priešingai, nei teigia Bendrasis Teismas, FRA neperdavė tyrėjui savo įgaliojimų drausminės atsakomybės srityje, bet jam patikėjo specialų tyrimą, kurio tikslas ir apimtis yra specifiniai. Bendrasis Teismas taip pat klaidingai įvertino šio sprendimo teisinį kontekstą. Šiuo klausimu ieškovas primena, kad Reglamente Nr. 45/2001 nustatyta, jog tvarkant duomenis, kaip antai atliekant administracinį tyrimą, turi būti siekiama „nustatytų, aiškių ir teisėtų tikslų“ ir kad tvarkomi duomenys turi būti „tinkami, susiję ir savo apimtimi nevirsijantys tikslų, kuriais jie tvarkomi“.
- 89 FRA teigia, kad penktasis pagrindas yra nepriimtinas.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 90 Penktajame pagrinde apeliantas iš esmės kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis klaidingai kvalifikavo sprendimo pradėti tyrimą „teisinį pobūdį“. Vis dėlto prisidengdamas pagrindu, grindžiamu teisės klaidomis, be kita ko, tariamu taisyklių, reglamentuojančių duomenų tvarkymą per administracinę procedūrą, pažeidimu, įrodymų iškraipymu, nepakankamu motyvavimu ir neišsamiu jo ieškinio nagrinėjimu, apeliantas iš tikrųjų prašo Teisingumo Teismo pakeisti skundžiamo sprendimo 16, 114, 119–131, 135 ir 136 punktuose Bendrojo Teismo atliktą įrodymų vertinimą savuoju, o tai, kaip matyti iš šio sprendimo 31 ir 32 punktuose primintos jurisprudencijos, nepriklauso jo kompetencijai nagrinėjant apeliacinį skundą.
- 91 Be to, dėl apelianto tvirtinimo, kad Bendrasis Teismas iškraipė sprendimo pradėti administracinį tyrimą tekstą, pažymėtina, kad jis tik pakartoja argumentus, kurie jau buvo pateikti Bendrajam Teismui, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 122–135 punktų, tačiau nepaaiškina, kodėl juose padaryta teisės klaida.
- 92 Vadinas, penktąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepriimtina.

Dėl šeštojo, septintojo ir aštuntojo pagrindų

Šalių argumentai

- 93 Šeštajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantas tvirtina, kad Bendrasis Teismas neišsamiai išnagrinėjo jo ieškinį pirmojoje instancijoje, nes neatsakė į jo argumentą, kad drausmės komisija neapsiribojo FRA direktoriaus ataskaitoje nurodytais faktais, todėl pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatus.

- 94 Septintajame apeliacinio skundo pagrindu apeliantas teigia, kad skundžiamo sprendimo 194 ir 200–205 punktuose Bendrasis Teismas neatsižvelgė į tai, kad jis pateikė įrodymų, jog paskyrimų tarnyba jau buvo nusprendusi skirti nušalinimo nuo pareigų nuobaudą prieš 2019 m. liepos 11 d. apklausą. Neišnagrinėjęs šių įrodymų, Bendrasis Teismas juos iškraipė, padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, neišsamiai išnagrinėjo pirmojoje instancijoje pateiktą pagrindą ir pažeidė pareigą motyvuoti.
- 95 Aštuntajame apeliacinio skundo pagrindu apeliantas teigia, kad iš viso apeliacinio skundo matyti, jog Bendrasis Teismas pažeidė Chartijos 47 straipsnį, nes nesuteikė jam veiksmingos teisminės gynybos.
- 96 FRA atsikerta, kad apelianto požiūris į šeštąjį pagrindą yra neaiškus, ir nenurodo skundžiamo sprendimo punktų, su kuriais jie susiję.
- 97 Dėl septintojo apeliacinio skundo pagrindo ji teigia, kad, priešingai, nei teigia apeliantas, Bendrasis Teismas pateikė jo argumentus skundžiamo sprendimo 202 punkto pabaigoje ir atsakė jo 203 ir 204 punktuose.
- 98 Galiausiai, FRA teigimu, aštuntasis apeliacinio skundo pagrindas yra akivaizdžiai nepriimtinas.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 99 Iš SESV 256 straipsnio 1 dalies antros pastraipos, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmos pastraipos ir Procedūros reglamento 168 straipsnio 1 dalies d punkto bei 169 straipsnio 2 dalies matyti, kad apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodytos sprendimo, kurį prašoma panaikinti, skundžiamos dalys ir teisiniai argumentai, konkrečiai pagrindžiantys šį prašymą, antraip apeliacinis skundas ar atitinkamas jo pagrindas gali būti pripažįstamas nepriimtinu (2024 m. sausio 18 d. Sprendimo *Jenkinson / Taryba ir kt.*, C-46/22 P, EU:C:2024:50, 60 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 100 Visų pirma šių reikalavimų neatitinka ir turi būti pripažintas nepriimtinu pagrindas, kurio argumentai nėra pakankamai aiškūs ir tikslūs, kad Teisingumo Teismas galėtų vykdyti teisėtumo kontrolę, be kita ko, dėl to, kad esminės aplinkybės, kuriomis grindžiamas pagrindas, pakankamai nuosekliai ir suprantamai neišplaukia iš šio apeliacinio skundo teksto, kuris šiuo klausimu suformuluotas neaiškiai ir dviprasmiškai (2024 m. sausio 18 d. Sprendimo *Jenkinson / Taryba ir kt.*, C-46/22 P, EU:C:2024:50, 61 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Teisingumo Teismas taip pat yra nusprendęs, kad kaip akivaizdžiai nepriimtinas turi būti atmestas apeliacinis skundas, kuriame nėra nuoseklios struktūros, apsiribojama bendrais teiginiais ir nepateikiama tikslių nuorodų į skundžiamo sprendimo punktus, kuriuose galbūt padaryta teisės klaida (2022 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Picard / Komisija*, C-366/21 P, EU:C:2022:984, 53 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 101 Šiuo atveju, kalbant apie šeštąjį ir aštuntąjį ieškinio pagrindus, pakanka pažymėti, kad juose nėra tiksliai nurodyti nei skundžiamo sprendimo motyvuojamosios dalies punktai, dėl kurių jie ginčijami, nei teisės klaidos, dėl kurių jie tariamai yra klaidingi. Be to, šie pagrindai suformuluoti labai bendrai, nepateikiant pakankamų argumentų, kurie leistų Teisingumo Teismui įvertinti jų pagrįstumą.

- 102 Be to, dėl septintojo apeliacinio skundo pagrindo reikėtų pažymėti: nors apeliantas skundžiasi, kad šiame pagrinde remiamasi skundžiamo sprendimo 194 ir 200–205 punktais, kuriuose teigiama, kad Bendrasis Teismas nepaminėjo ir neišnagrinėjo įrodymų, iš kurių matyti, jog paskyrimų tarnyba dar iki 2019 m. liepos 11 d. posėdžio nusprendė skirti nuobaudą – nušalinimą nuo pareigų, iš tiesų apeliaciniame skunde nėra jokių teisinių argumentų, pagrindžiančių tariamą motyvų nebuvimą.
- 103 Taigi šeštąjį, septintąjį ir aštuntąjį pagrindus reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepriimtinus.
- 104 Kadangi nė vienam iš pagrindų, nurodytų apeliaciniam skundai pagrįsti, nebuvo pritarta, reikia atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 105 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal šio reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.
- 106 Kadangi apeliantas pralaimėjo bylą, jis turi padengti savo ir FRA patirtas bylinėjimosi išlaidas pagal FRA pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. DD padengia savo ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių agentūros (FRA) bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.